

konkurrence bryder ind, saaledes at Arbejdet udføres til en skandaløst lille Betaling. De daarlige Lønninger bevirke Forbrydelsernes Tiltagen. Det indrømmes af dem, der have særligt Kendskab til disse Forhold, at jo større Nød, jo slettere Livsforhold, desto større Forbryderiskhed er der.

Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) rettede et meget stærkt Angreb paa den Tilstand, der har raadet under den tidligere Justitsminister, og betegnede det Benaadningssystem, der havde hersket, som en Skandale. Ja, det var en Skandale, navnlig naar man henser til Motivet, der utvivlsomt udelukkende var at faa Ro om dette Spørgsmaal. Det var den paagældende Minister komplet ligegyldigt, naar man mente fra den ene eller den anden Side; at disse Benaadninger vare fuldkommen vilkaarlige. Vare de komne til at angaa Personer, som alle vare enige om burde be-naades, havde Sagen været en anden, men Benaadningerne vare fuldkommen vilkaarlige. Paa et givet Tidspunkt var det endogsaa nær ved at bringe os i Konflikt med en stor Nation, de nordamerikanske Fristater; idet vi paa et givet Tidspunkt sendte saa mange Forbrydere, og det nogle af de farligste, derover, at de bleve betænkelige. I Udvalget har man udbedt sig Oplysninger om Benaadninger i de sidste Aaringer. Heraf fremgaar, at Benaadningerne paa Betingelse af Udvandring gennemgaaende i Aarene 1902, 1905, 1906, 1907 og 1909 have været fra 20 ned til 6. Men i Albertis Glansaar 1904 gik de op til 163. De fleste vendte tilbage efter at have lavet Ulykker derovre; saa lavede de Ulykker her og bleve puttede i Kachotten, saa elendige Vrag vare de fleste. Men vi maatte ikke gerne, fordi Benaadningssystemet er misbrugt, bryde Staven over det. Af de Tal, der have foreligget for Udvalget, ses det, at efter Albertis Glansperiode indtræder der en Reaktion, hvor Autoriteterne hale i Land. Man hævner sig just ikke, men den gode Vind, Forbryderne have haft, gaar nu over til at blive en meget slet Vind, man reagerer endog meget voldsomt. Jeg haaber, at Fængselsmyndighederne og Justitsministeren ville komme ind paa at se paa dette Spørgsmaal, saaledes som vi saa paa det, før den egentlige Albertiske Glansperiode. (Afbrydelse af *H. Neergaard*.) Nej, det er ikke alene Ændringsforslagene, der foreligge til Behandling; Lovforslaget foreligger til tredie Behandling. De Bemærkninger, jeg har at gøre, ere fuldt saglige. Der gives mig her en Lejlighed, som ikke kommer igen for det første, tror jeg, til at rette nogle Spørgsmaal til Justits-

ministeren, Spørgsmaal, der i alt Fald have Interesse for mig i Forbindelse med den foreliggende Sag.

Jeg vil spørge den højtærede Justitsminister, om han i betydelig højere Grad end hidtil vil lade de Personer, der ere dømte til at hensidde i Forbedringshus, faa Lejlighed til at afsone deres Straf paa Kolonierne. Jeg har nævnt „Adserbølgaard“ og „Lyng“, og jeg antager, at det ikke vil være vanskeligt for Justitsministeren i næste Rigsdagssamling — vi faa jo ikke det nye Fængsel til den Tid — at faa gennemført en Bevilling paa 50,000 eller 100,000 Kr. til Oprettelse af nogle nye Fængselskolonier. Hvis man vil indvende, at naar vi i vor Straffelov have bestemte Straffuldbyrdsmaader, og naar de paagældende ere dømte til at afsone deres Straf paa en bestemt Maade, kan det ikke ændres, vil jeg sige, at det Princip er dog allerede brudt, idet man fra Horsens Tugthus og Vridsløselille har anbragt Forbrydere paa „Kølseng“, „Adserbølgaard“ og „Lyng“. Jeg ønsker blot, at man skal gøre det i større Udstrækning, fordi de paa disse Kolonier faa en praktisk Uddannelse og Evne til at tage fat paa Jordarbejde, hvorved det bliver langt lettere for dem at bjærge sig end for dem, der komme lige ud af Fængselet og gaa over til Amerika. Med Undtagelse af en 3—4 Stykker have alle de, der ere udvandrede til Amerika fra „Adserbølgaard“ og „Lyng“, klaret sig udmærket, hvorimod det er gaaget dem, der ere komne direkte fra Straffeanstalterne, meget ilde. Ser man paa det Arbejde, der øves paa disse Kolonier eller Asyler, faar man unægtelig Respekt for dem. Jeg har nogle Breve fra Personer, som have været paa „Adserbølgaard“ og ere udvandrede. Det er ganske hyggeligt og fornøjeligt at læse dem. Det fremgaar af dem, at der ligefrem bestaar et fortroligt Forhold mellem Forstanderens Hustru og de udvandrede. Disse stakkels Vrag have i denne Kvinde en ny Moder, som de kunne tale med, og hvad der er det allerinteressanteste, disse Breve vise, at de ere Dus, disse Fanger og Forstanderens Hustru. „Det er snart mange Aar, siden Du har hørt fra mig,“ hedder det i Indledningen til et Brev, og saa fortæller den vedkommende, hvorledes det er gaaget ham, han har en stor Farm i Amerika. Jeg har udtalt det ved første og anden Behandling, og lige nu, inden vi skulle skride til tredie Behandling, vil jeg fremdeles hævde, at vi utvivlsomt i betydelig højere Grad bør slaa ind paa Udvidelsen af disse Fangekolonier, anbringe der alle dem, der ikke kunne be-